

[Poul Boeg.]
 en bevarelse af cirkusbygningen i København ?“

(Spm. nr. 361).

Begrundelse.

Som begrundelse for spørgsmålet henviser jeg til det forslag til folketingsbeslutning om bevarelse af cirkusbygningen i København (nr. LVII), som jeg den 29. maj 1974 som ordfører for centrum-demokraterne fremsatte i folketinget, men som af tidsmæssige grunde ikke nåede at komme til behandling inden folketingets sommerferie. Der henvises i særdeleshed til de udførlige bemærkninger til det nævnte forslag.

Miljøminister *Holger Hansens* svar (22. august 1974):

De senere års forslag til en statslig indsats for cirkusbygningens bevaring har ud over forslag om statens køb af bygningen forudsat, at bygningen kunne sikres gennem byplanlovgivningens eller bygningsfredningslovens regler.

I anledning af det stillede spørgsmål samt det samtidig af hr. Poul Dam stillede spørgsmål (nr. 355), hvori det foreslås, at det særlige bygningssyn anmodes om på ny at tage stilling til spørgsmålet om fredning, har jeg anmodet det særlige bygningssyn om en fornyet tilkendegivelse.

Jeg vil gerne allerede nu benytte lejligheden til at gøre opmærksom på, at bygningsfredningsloven ikke i sig selv vil kunne bruges til en endelig sikring af en bygning. Efter bygningfredningsloven § 10 har ejeren af en fredet bygning altid mulighed for at begære nedrivningstilladelse. I så fald skal bygningssynet, hvis det ikke kan imødekomme ansøgningen, indstille til miljøministeriet, at bygningen erhverves for det offentlige, således at spørgsmålet om bevaring på ny bliver spørgsmålet om en bevilling til erhvervelsen.

For så vidt angår spørgsmålet om en byplanmæssig sikring af cirkusbygningen, indeholder byplanlovgivningen ingen hjemmel for ministeriet til at pålægge byplanmyndigheden, dvs. kommunen, at tilvejebringe en særlig byplanvedtægt med henblik på at få fastsatte bestemmelser om bygningens fremtrædende og anvendelse. En sådan byplanvedtægt vil i øvrigt have den konsekvens, at

kommunen i påkommende tilfælde skal overtage bygningen til en vurderingspris efter taksation.

Af *Tastesen* (S) til miljøministeren (8. august 1974):

„Vil ministeren tage et initiativ, der gør det muligt fortsat at benytte „mobile homes“ på dertil velegnede pladser?“

(Spm. nr. 362).

Begrundelse.

Det forekommer mig at være en for restriktiv fortolkning af loven om sommerhuse og camping, når man nu i et cirkulære fra miljøministeriet vil forbyde brugen af „mobile homes“ på vore campingpladser. Den gruppe af befolkningen, der i særlig grad har følt sig foranlediget til at købe „mobile homes“, er mennesker, som bor i udlejningslejligheder, og som ikke har råd til at købe et sommerhus. For disse mennesker har de transportable campingvogne af typen „mobile homes“ stor rekreativ værdi.

Mit spørgsmål skal derfor forstås som et ønske om, at der åbnes mulighed for indretning af særlige campingpladser, der opfylder alle sanitære betingelser, eller endnu bedre, at der gives mulighed for, at en del af vore nuværende campingpladser efter godkendelse af amtsrådet kan stille en del af deres areal til rådighed for „mobile homes“.

Jeg undlader ikke at gøre opmærksom på, at „mobile homes“ i flere af vore nabolande er blevet en stor succes.

Miljøminister *Holger Hansens* svar (28. august 1974):

Som bekendt blev der i § 3 i lov nr. 267 af 7. juni 1972 om sommerhuse og camping m. v. givet miljøministeren mulighed for at fastsætte forskrifter for indretning og benyttelse af campingpladser. Sigtet med denne bemyndigelsesbestemmelse var — jfr. bemærkningerne til lovforslaget — dels at muliggøre en samling af de spredte bestemmelser om campingpladser, dels at tilgodese campisterens interesse i tilvejebringelsen af campingpladser af tilfredsstillende standard og dels at regulere omfanget af langvarig udleje af campingpladser.

Bestemmelsen blev indgående drøftet ved behandlingen af lovforslaget. I disse drøftel-